

ת"פ 37093/09 - מדינת ישראל, המאשימה נגד דרור רודבסקי, הנאים

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 15-09-37093 מדינת ישראל נ' רודבסקי
בפני כבוד השופט אדנקו סבחת- חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד
דרור רודבסקי - הנאים

הכרעת דין

כתב האישום

נגד הנשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירה של **חבלה בمزיד ברכב**, עבירה לפי סעיף 413ה' לחוק העונשין, תש"ז - 1977 (להלן: "החוק").

במועד הרלוונטי היו הנשם והמתلون לכתב האישום ד"רים באותו הבניין וביניהם סכ索ר שכנים. בתאריך 15.9.15 בשעה 22:55 או בסמוך לכך, ניגש הנשם לרכב השיר למתلون ומשפחתו מ.ר. 86-689-68 מטוגן מזאהה 3 בשווי כ- 55,900 ₪ (להלן: "הרכב"), השלים בקבוקי זכוכית וניפץ את החלון האחורי של הרכב.

מיד ובסמוך לכך שפרק הנשם ניירות ושאריות "מנגל" למושב האחורי של הרכב והציג בכך את האש ברכב וכתוואה מכך החל הרכב לעורר תוק שהאש אוחזת במושבי הרכב, בג הרכב ובחלקו פלסטייק שונים ברכב וגרמה להרס הרכב. בהמשך למתואר כובתה האש באמצעות מערכת המתחים האוטומטיים בבניין. בمعنىו המתוארים הרס הנשם את רכב המתلون בمزיד.

תגבות הנשם לכתב האישום

בmeaning לכתב האישום שנitin ביום 16.12.27 בקש ב"כ הנשם לפסול הودאת הנשם בחקירהו במשטרת יהודה שזרק בקבוק על הרכב, זאת בטענה שהזודה זו נמסרה תחת לחץ ואויומים לאחר שראש צוות החקירה איים עליו, כי אישתו ובתו יעצרו אם לא יודה בחשדות שיוחסו לו.

הנאשם כפר בجرائم הנזק לרכב ממופרט בכתב האישום. בהחלטת כב' השופטת הבכירה מימון שעשו נקבע, כי משפט הזוטא ישמע במסגרת שמיית ראיות התביעה בתיק.

טענות הצדדים בשאלת קובלות הودאת הנאשם

ב"כ המאשימה טענה, כי מדובר בתרגילי חקירה לגיטימיים ולכן אין כל פסול בהודאת הנאשם בחקירהו, כי ניפץ את זוכיות רכבו של המתלוון.

הוותח בנאשם, כי האירוע מתועד היא מניפולציה חוקرتית לגיטימית. תגבות הנאשם לא הייתה הודהה במעשה אלא בקשה להראות לו את התיעוד הנטען, שכן כלל לא הודה בجرائم השרפיה לרכב אלא בזריקת הבקבוק בלבד.

עוד נטען, כי טענת הנאשם בעדותו בבית המשפט, כי החוקר שינה טקטיקה במהלך החקירה, תחילת אמר לו שהוא מצולם, ולאחר מכן אמר לו שכך מפחידה הוא ממליץ לו להודות, ומשזה לא צלח איים לעצור את אישתו ובתו, טענה זו כשלעצמה שומנת את הקרקע תחת טענת ההגנה, אשר טוענת כי האיומים היו מחוץ לחדר החקירה.

עוד נטען, כי אם הופעל לחץ על הנאשם טרם כניסה לחדר החקירה המצלום מצופה היה שיודה עם תחילת החקירה ולא בהמשך.

הקשר המשפטי בין החוקר לנאים נודע לחוקר רק בדיון ולא במהלך החקירה.

נאשם שמודה תחת לחץ, היה מודה במיחס לו כדי לקבל מה שהובטח לו על ידי החוקר, אך לא כך לפני הדברים כאן.

הנאשם אישר שהוא נועז בעו"ד טרם החקירה הוא אישר, כי קרא את עדותו וחתם עליה בחתימת ידו. הדבר החשוב ביותר זה אמתם של שעולמים מהסרטון. הנאשם הביע חרטה אמיתית.

גם הטענה, כי איימו עליו שאשתו ובתו יעצרו, גם היא אינה מתיישבת עם מאגר הראות. במהלך חקירת הנאשם עוזרים את החקירה לפניה של אישתו כדי让她 את חפציו. הנאשם מעביר את חפציו לאישתו. ההודאה בזריקת הבקבוק מגיעה רק לאחר מכן.

ב"כ הנאשם, כאמור ביקש לפסל הودאת הנאשם.

ראש צוות החקירה פנה לנאים ואים עליו שאם לא יודה הוא יעוצר את אשתו ובתו. ברור הוא שראש צוות החקירה לא אמר את הדברים במקום שיש מצלמה.

אשתו ובתו של הנאשם המתינו בחוץ בזמן שהנאשם נחקר, לטענת ההגנה "לא נתנו להן ללקת". הנאשם פחד שמא יעצרו אותן וכך הודה בזריקת בקבוק ביריה. לטענת ההגנה "היעדו פה **אשתו ובתו גל, שמיד אחורי שהסתימה**

חקירתן, הן היו מעוכבות, הן היו לא מוחז לתחנה אלא בחזר התחנה כשאשת הנאשם אמרה שלא אמרו לה ללקת שם", וכי "פיזית הן נשארו בתחנה. הן לא נשארו מרצונן, לא אמרו להן שהן יכולות ללקת וזה מה שהן העידו כאן הנאשם וגם האישה והבת".

ביקש לחת אמון בגרסת הנאשם, כי מסר את הדברים עקב הלחץ שהופעל עליו שאישתו ובעו יעצרו וכן לפסול את הودאותו, כי זרק בקבוק בירה על הרכב.

ראיות המאשימה

במסגרת פרשת התביעה נשמעו עדותם של המתلونים אליה ולילך לוין, החוקרים גדי אביב ומנחם ירניצקי, ארנון גרפיטי - ראש המעבדה לחקר הוצאות, חוקרי הזירה משה אסף, שעון אבני ולייז ביטאן, דורון אלשמלי - חוקר כבאות ואסף מרזוק.

כמו כן הוגש הראיות **ת/1 עד ת/17**, אשר כללו את תיעוד חקירות הנאשם, אישתו ובעו, חוות דעת מומחה, תצלומים מזירת האירוע, מסמכי מז"פ, דוחות פעולה ומזכירים.

ראיות ההגנה

מטעם הגנה העידו הנאשם, אישתו ובעו.

כמו-כן הוגש הראיות **נ/1 עד נ/5**, שכללו את עדויות המתلون (נ/1) ואישתו (נ/2) במשטרה, חוות דעת המעבדה הביוולוגית במטה"ר (נ/3) לפיה לא התקבלה כמוות DNA מספקת לבדיקה ממושך זכוכית, חלק פלסטייך ופרק שנמסרו לבדיקה, אסופה של תמונות צילום הנאשם של המרפא והחלונות של דירתו ודירות המתلون (נ/4) וشرطוט החניון שנערך על ידי הנאשם (נ/5).

כאמור, ראשית נזכיר בבקשה לפטילת הודהה הנאשם, ת/2.

لحץ או יomics בחקירה- דין והכרעה

כאמור, הנאשם הודה בחקירהו, כי זרק בקבוק וניסץ את שמשת רכבו של המתلون בסמוך לאירוע שריפת הרכב. ב"כ הנאשם טען, כי עסקין בהודהה שנמסרה תחת איומים לעצור את אישתו ובעו של הנאשם ועל כן יש לפסול הודהה זו.

סעיף 12 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 קובע, כך:

"עדות על הודהה הנאשם כי עבר עבירה, תהא קבילה רק אם הביא התובע עדות בדבר הנسبות שבהן ניתנה ההודהה ובית המשפט ראה שההודהה הייתה חופשית ומרצון".

קבילותה של הودיה נבחנת על-פי שני מבחנים: האחד, אם הוכח כי ההודיה ניתנה באופן חופשי ומרצון (סעיף 12(א) לפקודת הראות); והשני, בחינת אופן השגתה של ההודיה, על מכלול הפרמטרים השונים, ואם קבלתה כרוכה בפגיעה מהותית בזכותו של הנאשם להיליך הוגן (ע"פ 12/6435 **אייל דמסה נ' מדינת ישראל**, (19.1.17) פסקה 34).

הודאת הנאשם טיפסל לפי סעיף 12 רק אם הופעל על הנאשם בעת חקירותו "לחץ חיצוני" פסול, שהוא בו כדי לשלו את יכולתו לבחור באופן חופשי בין מסירת הودאותו לבין הימנעות מסירתה. מטרתו של המבחן החיצוני היא לחפש אחר סימנים שמחוץ לדבריו הנאשם עצמו, שיש בהם כדי ללמד על אמתותם. מבחן זה מטיל על המאשימה חובה לתמוך את הודיות הנאשם בריאות נוספות אשר יובילו למסקנה, כי ההודיה שנמסרה, נכון היא. ניתן להסתפק בכל ראה ישירה או נסיבתית שיש בה כדי לאמת את הודיה על מנת לעמוד בדרישה ל"דבר מה נוספים" (רע"פ 4142/04 **AMILSTEIN נ' התובע הצבאי הראשי** (14.12.06) פסקה 17).

כידוע, נטל השכנוע בנושא קבילות הודאת הנאשם מוטל על המדינה.

הוכח מעבר לכל ספק סביר, כי החוקרים לא איימו על הנאשם במעצר אשתו ובתו אם לא יודה או כל איום אחר. אין יסוד לטענות הנאשם, כי אויום טרם החקירה או במהלךה, כי אשתו ובתו יעצרו אם לא יודה במיחס לו. למעשה מן הצורך יאמר, כי הנאשם כלל לא הודה במיחס לו אלא בזירות הבקבוק וניפוי הזכוכית אך לא בגין מתן השרפפה שהובילה לנזק לרכב.

עדויות החוקרים יירניצקי ואביבו היו חד משמעיות והן שללו טענות הנאשם. עדויות אלה נתמכות בתיעוד המצולמים ובහיגו של הדברים ולא נסתרו כהוא זה על ידי הנאשם.

החוקר **אביב**, הסביר שמאחר שהחקירה מתועדת וברור שלא הופעל כל לחץ על הנאשם אז מועלית טענה שהופעל לחץ טרם הכניסה לחדר החקירה. הטחה בנאשם, כי האירוע מתועד היא מניפולציה חקירותית לגיטימית. תגובת הנאשם לא הייתה הודהה במעשה אלא בקשה להראות לו את התיעוד הנטען. לגבי הקרבה המשפחתית ביןו לבין הנאשם טען, כי הדבר נודע לו בדיעד, וכי מדובר בקשר משפחתי רחוק.

החוקר **ירניצקי** סיפר, שגביה עדות מאשתו ובתו של הנאשם. הן מסרו עדויות פתוחות בסופן שוחררו. הוטח בו שאמרו לנאם כי הוא מצולם בעת האירוע והשיב שאין זוכר שאמור דבר זהה אך אם נאמרו הדברים מדובר בתרגיל חקירותי.

הוטח בו כי נכנס לחדר החקירה כדי להפעיל לחץ על הנאשם והשיב:
"ת. אני לא הפעיל שום לחץ."

ש. אביב דבר איתנו בצד אולי אתה לא יודע שאמור לו אם לא תודה נעצור את הבית שלך ואשתך?

ת. **לא ידוע לי.** (עמ' 24 שורות 8-12)

גורסת הנאשם באשר ללחץ אויומים שננקטו על ידי החוקרים הייתה מתפתחת, מתחמקת ומ�퟽חת.

בחקירהתו הראשית גולן הנאשם את נסיבות הלחץ והאיומים. לאחרת האירוע בצהריי היום הגיעו אליו החוקרים אביב וירניצקי, "נכנסו, חטפו לי את הטל' מהיד, לא נתנו לי להמשיך לאכול" אתה יודע מה עשית" "אני אראה לך מה עשית" - אביב אמר "תוציא את החומר, אנו יודעים שאתה מעשן סמים". אמרתי לו אדוני לא מעשן ולא נוגע..." (עמ' 68 שורות 1-3).

בהמשך מiquid את טענותיו:

- "ש. אחרי שנתנו לי לדבר איתך, מה היה אח"כ ?
ת. איומים.
- ש. מי איים עליו ?
ת. כל מי שהיה בתחנה, אמרו לי אתה מצולם. "באט עם מנגל, עם גחלים, אימית עליהם ברצח, יותר טוב לך שתודה", גדי אביב אמר לי "תשמע אנחנו משפחה", "תודה נשחרר אותך הביתה" והפעילו עלי לחץ מסיבי.
- ש. הוא אמר לך עוד משהו?
ת. כן, כשהוא ראה שהוא לא מצליח לשבור אותי, אמרתי לו "תראה לי שאני מצולם".
- "תראה לי שאני מצולם ואז תעשה לי מה שאתה רוצה", הוא ניסה גם בקטע של קרוב משפחה שאני אודה, ואז נקט בטקטיקה אחרת, ואז "אל תודה, יש לי פה את אשתק והילדה ואני עוצר את שתיהן עד שאתה תודה". אמרתי לו "על מה אתה רוצה שאני אודה", אמרתי אם הוא מבטיח לי שהוא ישחרר אותנו, הודיעתי שהברתי בקבוק של בירה על האוטו. לא ידעתי מה לעשות. גם באים לעזר איתי ואת אשתי והילדה, מנסים להאשים אותי בדברים שאני לא יודע מהם". (עמ' 68 שורה 16 עד עמ' 69 שורה 4).

ובהמשך הוסיף "אמרו לי תודה אתה מצולם" (עמ' 70 שורה 18).

מן האמור לעיל ניתן להבין, כי האיומים הושמעו באוזני הנאשם לאחר הייעוץ המשפטי שקיבל מבא כוחו וטרם החקירה ואף במהלך החקירה תוך שינוי אמצעי הלחץ, כאשר תחילת נאמר לו שהוא צולם ולאחר הצליח החקיר לגרום לנאשם להודות השתמש בקשר המשפחתני ביניהם ומיזה לא צלח רק אז איים שיעזר את אישתו ובתו.

בחקירה הנגדית של הנאשם גרסתו הייתה עוד יותר מובלבלת ולא עקבית:

- " ש. בשלב זהה אתה מספר בלי שלוחצים עלי שלקחת בקבוק וזרקת אותו?
- ת. זה רק כשאמרו לי שיעצרו את אשתי והילדה במאה אחוז". (עמ' 74 שורות 20-21) צוין, כבר עתה, כי הדבר עומד בסתירה לטעוד חקירתו, ת/7 בה הודה בזריקת הבקבוק לאחר שידעה שאישתו שוחררה לאחר חקירתה.

לאחר שהוותה בו שתיעוד חקירותו מלמד שידע שאישתו שוחררה לביתה עם חפציו בטרם הודה במעשים השיב "היא נשארה במחנה עם החפצים שלי, אני מסרתי לה את הדברים רק כשהם עוטי למעצר" (עמ' 75 שורה 9).

כשהוותה בו שטיפר על זריקת הבקבוק בשלהי עדותה השיב "אני לא זוכר את הסיטואציה הזאת במדויק, לא ידעתי שאשתי הולכת לשחרר. חשבתי שעד שלא סיימתי את העדות בחקירה לא משחררים אותה עד שאני יודה. גדי אמר לי ככה. ואני עוצר את אשתי והילדה ואתה תשחרר בגין הוועדה שנשלחה". כשהוותה בו שנ��dotה הזמן בה אישתו עזבת עם חפציו היא ברורה והוא לפני הודיעתו בזריקת הבקבוק השיב "אני עוד לפני החקירה בשלב האiomים של גדי והשותף שלו שהולכים לעצור את אשתי והילדה אמרתי לו שתעשו לי מה שאתם רוצים. ככה זה היה. הם מצינים רק את הדברים שלהם. הם מצלמים רק מה שנוח להם ולא צילמו את מה שהיא לפני כן".

גרסה זו אינה הגיונית, מן הטעם שבחקירותו הנגדית סיפר, כי האIOS במעצר אישתו ובתו היה אמצעי לחץ אחרון לאחר שהוותה בו שיש תיעוד של האירוע והחוקר אביו ניסה לגרום לו להודות באמצעות שימוש בקשר המשפחתי ביניהם. שנית, הנאשם הודה כבר בתחילת חקירותו והמשיך וחזר על כך מספר פעמים, כפי שיפורט בהמשך. שלישית, השוטר ירניצקי מצטרף לחדר החקירה לאחר שהנאשם הודה בפני השוטר אביו בתחילת החקירה בזריקת הבקבוק.

כשנשאל מדוע לא סיפק הודה מלאה במיחס לו כדי לרצות את החוקרים והודה רק בזריקת בקבוק השיב:
"ת. למה שאתה אגיד שהוא שלא עשית.

ש. אבל אתה אומר שאמרת שהוא שלא עשית.

ת. בלילה ברירה. מה אני אלן להגיד שشرطתי אותו שלא שרטתי?

ש. כלומר שבשביל שיחררו את האישה אמרת חci אמת?

ת. הוא רצה שאני יודה בהכל. לפי מה שהוא הוכיח את זה.

ש. אמרת אני קיבל TICK של זריקת בקבוק ולא שריפת רכב?

ת. ממש לא.לקחתי את הברירה היחידה שהיתה לי כדי להציל את משפחתי ואולי גם אותי". שוב גרסתה תמהזה ולא הגיונית.

כשנשאל מדוע לא חזר בו מהדברים אם הבין שמסר גרסתה שאינה נכונה והוא מסבכת אותו השיב:
"ת. אם הדברים האלה נרשמו יכול להיות שאמרתי אני לא זוכר. את טוענת שזרקתי את הבקבוק ויסקי בחלון? הבקבוק הזה שכב בשקיות זבל בעגלה. אני זרκתי בקבוק בירה ריק".

....

"ת. כי כבר פתחתי את הפה ואכלתי אותה. שהבנתי את זה הבנתי מה עשיתי ואמרתי שהוא לי למות מהמטמות שלוי. שקלטתי את הטעות שעשיתי" (עמ' 77 שורה 3).

כשהוטח בנאש שאין לכך תמייה בティיעוד החקירה טען:

"ת. יש קטעים שאחד היה יוצא אחד נכנס, סגרו את המצלמה.

ש. אתה יודע שבשלב זהה המצלמה עבדה ללא הפסקה?

ת. כן אני יודע שככל הדברים שלרעת מצלמים ומה שלטובתי לא מצולם. הם שיקרו פה גם על הדוכן.

ש. אני לא מבינה, הלחצים הופעלו בשלב שהם יצאו ונכנסו לחקירה?

ת. מהשלב שהם באו אליו הביתה. הם לא באו בשבייל הוצאה הם באו לחפש סמים.

ש. באיזה שלבים היו האויומים? אתה מטיח האשומות קשות, אתה אומר שהיברו את המצלמה רק בחלקים מסוימים?

ת. אם את אומרת שאין לך את כל הדברים סימן שלא צילמו את כל החלקים.

ש. אני רוצה הסבר מדויק באיזה שלב, איזמו עלי?

ת. בחקירה עצמה לא איזמו. כל התהילה שלפני החקירה עברתי מסכת קשה ביותר" (עמ' 77).

שוב גרסה מזגגת בניגוד לגרסה שנמסרה בחקירה הראשית.

אין חולק, כי הودאת הנאש נמסרה במהלך חקירתו המתועדת ולא עובר לחקירה זו. כאמור, טענותיו של הנאש אין מתישבות עם תיעוד חקירתו, ת/7.

תיעוד חקירת הנאש, ת/7

חקירה בחשד להצתת רכבי של המטלון, לאחר שנוצע בעו"ד. הנאש הוזהר ועובדן שבתו נחקרה ואשתו נמצאת בחקירה וכי בת נוספת בדרך לחקירה.

בעוד החוקר ממלא פרטי הנאש, שואל האחרון "בטוח לךחים אותך למעצר היום אתי?" והחוקרעונה "תשמע זה תיק לא פשוט" והנאש ממשיך "אבל לא עשית את זה, אני יכולה עשית נזק באותו, אני לא הצטמי אתי, אני אומר לך את האמת בעיניהם שלי, מעצבים..." (בדיקה 15:07:00)

נשאל איזה חלון ניפץ ואישר שזה את החלון האחורי.

הוטח בו שנמצאו שרירות אוכל מהמנגל ברכב והוא מшиб שאיין מכב שאינו זוכר דבר. "אני באתי מעצבים

ופוצתי את החלון... עם בקבוק של בירה". "סתם דבריות של שנייה, טמטום...".

נשאל כמה שתה "**לא ידוע כמה דחפו לי, ישבתי על המנגל והם תידלקו אותו**" (דקה 0:11:57).

לדבריו, הוא זרק את הבקבוק ברגע של עצבים. לא הדליק את האש. החוקר הטיח בו שהוא רוקן את המנגל לתוך הרכב ויתכן שהוא שיכור ואינו זוכר. והנאשם שואל מהלכלוּך היה נשרף הרכב? זרק רק הבקבוק אם מישתו אחר ללח את המנגל ועשה מה שעשה לנאים אין קשר זהה.

בדקה 0:31:08 הנאשם שואל על אמו של החוקר לגבי קרבה משפחתי.

התיק של הנאשם היה מונח על השולחן מסתכל בו לראות שהכסף והצ'קים שם. החוקר אומר **שיעביר את זה לאישתו אח"כ**. (41:28). הוא שואל שוב אם זה **וזדי שהוא הולך למעצר והוא אמר לו שהוא מעיר שן אבל ידעו אח"כ** (דקה 41:43).

בדקה 46:0 אביב צועק "מני, מנוי, רגע, רגע, אפה האישה? שלא תלך... אני רוצה לחתת לה דברים, כסף זה עד שננדע מה קורה" ואז חוזר לחדר ושותה את הנאשם "אתה רוצה שניתן לך את זה קומפלט?" הנאשם מוציא דברים מהכיסים ומממיין מה לחתת לאישה. מנוי נכנס לחדר. והנאשם נותן למני תיק לחתת לאישה. החוקר אומר לנאים שהטלפון הנייד נשאר בחקירה.

בדקה 50:09 הנאשם שואל אם אישתו הלכה הביתה והחוקר משיב שהוא למטה אבל תיכף תלך הביתה.

בדקה 50:30 החוקר וירניצקי נכנס לחדר החקירה והנאשם המשיך לספר, כי "כבר לא זכר איך זה היה, סתם בקריזה לקחתי בקבוק הלכתי ופוצתי לו (מדגים עם היד) את החלון מאחוריו וזהו" (דקה 20:05:56).

לא זכר מה קרה בקבוק **"אולי הוא עף לתוך האוטו, לא זכר"** (דקה 35:05:56).

הנאשם מסר שאינו יודע איך הגיעו شيء המזון לרכב של המתלון. מודה שאינו זכר אבל אין לו הסבר איך הגיע. החוקר מתיירב ואומר ששישי המזון מ"על האש" נמצאו בתוך הרכב ורק הוא יכול היה לעשות זאת. **"אני מבין אבל אני לא זכר"** (דקה 10:13:10).

זכר רק שזרק הבקבוק ולא זכר שעשה פעולות נוספות. הوطח בו שרוקן את תכולת המנגל לתוך הרכב לפני שהכנסו למחסן והшиб שאינו זכר. והוסיף **"כולי בעצבים היו עלי על האישה והילדה, ועכשו אני בעצבים על עצמי, בא לי להתאבל מהדפקתיות שלי..."** (דקה 20:14:20).

ראה את ההודעה של גל רקס למחמת מודה שאמר שחבל שלא הוא ואישתו נשרפו אבל יש הבדל בין להניד לבין לעשوت. **זריקת הבקבוק הייתה ברגע של חולשה.**

החוקר וירניצקי שאל מדוע כעס פתאום על המתלון והנאשם השיב **"לא ידוע מה הסתווב לי בקורסא, לא ידוע איך להסביר לך"**, השוטר משיב לו **"אבל חצי שנה לא רأית אותו"** והוא עונה **"רק אני ידוע שהוא חי אני..."**

בעצבים (דקה 1:18:44).

נשאל אם הוא מתחרט על מה שעשה והשיב "מאוד, זה היה ברגע של חולשה ושכורות" (דקה 40:12).

נשאל אם הוא רוצה להוסיף משהו. ומני מוסיף שיש הוכחות הקשורות אליו להכל וישΚול אם הוא רוצה לספר את כל האמת או לא. "**אני פוצצתי את החלון של האוטו זהה**" (דקה 40:21).

אביוב שואל אם יש לו מילות סיכום והוא אומר "מצטער על מה שקרה".

ציוון, כי החוקר הייתה נינוחה והוא במהלכה שיחות חולון מעט לעת בין החוקראביוב לנאים.

ת/7, תיעוד חקירת במו של הנאשם, גל רודבסקי

חוקר הודיע לה שמדובר בגביית עדות והוא משיבה "בסדר". היא יושבת בנינוחות ומצחיקת מעט לעת במהלך מסירת עדותה.

כשירדה למיטה נאמר לה על ידי השכנים שהוא הרכב של אישתו של השוטר.

סיפרה על הסכוס עם המתלוון ותלונותיהם ההדדיות. היא פנתה לאישתו של המתלוון בתלונות ולא אל המתלוון.

בדקה 0:51 שואלת "עוד משוה?" וחוקר משיב "עוד כמה.." והוא משיבה בשאלת "ואז אני הולכת הביתה?" וחוקר משיב "יש סיבה שלא?" והוא "אני לא יודעת". החוקר הוסיף שהוא לא חשודה בשום דבר אבל חובה עליה להגיד את האמת ויש סנקציות בחוק למי שאינו אומר את האמת והוא משיבה אתם חושים באבא שלו.

לשאלה אם אביה היה שיכור השיבה "**א... לא יודעת אם היה שיכור, הוא שתה.**" ובהמשך פנתה לחוקראביוב שি�שב מאחור ועסק בעבודתו ולא היה קשור בחקירתה ושאלה אם הם תפסו את אביה והוא השיב לה שעשו כמה תרגילים והצלחו לאותו.

بعدותה בבית המשפט מסירה העדה, כי היא ואמה עוכבו עד הערב בתחנת המשטרה. איני מקבלת גרסת העדה בפניי משזו עומדת בסתרה לטייעוד חקירתה ודבריה נועדו לחזק את טענת הנאשם שעצרו אותו בפועל אך זו משוללת כל יסוד. הדברים נסתרו גם מדבריה שלה בעדות בפניי (עמ' 82 שורה 25 ועד עמ' 83 שורה 12 וכן עמ' 85 שורות 11-13).

בחקירה הנגדית לא הצליחה להסביר את הפער בשעות ולכך שהחקירה מתועדת ואין כל ذכר לדברים ולכך שככל לא נחקירה תחת אזהרה.

ת/7, תיעוד חקירה רעית הנאשם, רונית רודבסקי

עמוד 9

הובחר לה בתיחה כי רוצים לגבות עדותה בקשר ליחסיהם עם השכן ולא נחקרה באזהרה.

היא שאלת מה עם הנאשם והחוקר מסר לה שהוא כרגע בחקירה והשיב לשאלת אם היא תקבל עדכון בהמשך לגבי הנאשם. החוקר מלווה אותה ויצא איתה החוצה.

בדקה 45:57 נשמע מישוה צועק "רגע,רגע, אפה האישה? שלא תלך... אני רוצה שתתלה דברים, כספ זהה, עד שנדע מה קורה".

בעודותה בפניי טענה העודה, כי מנעו ממנה לлечט אך לא ידעה לומר באילו נסיבות וכי צ' (עמ' 99 שורה 30 עד עמ' 100 שורה 19).

לסיכום סוגית הלחץ והאיומים

ונוכח הティיעוד המצלום של מהלך החקירה של הנאשם, אישתו ובתו איני מקבלת טענותינו הנאשם, כי החוקרים נקטו בטקטיות משתנות להפעיל עליו לחץ להודות. מקובלות עלי' עדות ב"כ המשימה, כי האמירה שהairoוע מצלום היא פעולה חקירה לגיטימית, וכי לא הוגג מצג שווה בפניו. לעומת זאת מילא הנאשם ביקש לראות את הティיעוד ולא בשל כך הודה במעשה. על סמך תיעוד החקירה אני דוחה גרסת הנאשם לפיה השתמש החוקר אביו בקרבה המשפחה ביניהם כדי ללחוץ עליו להודות. בכךודה זו יאמר, כי בוגד לעדות אביו בבית המשפט השניים כי שוחחו במהלך החקירה על הקרבה המשפחה ביניהם אך לא נאמר בה דבר בקשר להמליצה או לחץ להודות.

בתיעוד החקירה הנאשם מודה בזירות הבקבוק במספר ההזדמנויות, הראונה בראשית החקירה מיד לאחר זההרטה והבאות לאחר שנודע לו שאישתו סיימה את חקירתה וחפציו נמסרו לה. אם הודה הנאשם בפעם הראשונה בשל איום במעצרן של אישתו ובתו, הרי היה מצופה ממנו לתקן את דבריו לאחר מכן בדרכה הביתה עם חפציו. במקום זאת, ישנה גרסה של הנאשם בה הוא מביע חרטה, כעס וביקורת עצמית על התנהגותו.

כשהותח בו, כי התנצלותו נשמעה כנה השיב שככל אינו זכר את הדברים.

טרם חקירה זו הוא נועץ בעו"ד אשר יכול היה להעמידו על זכויותיו, כי סיירבו להודות אינו עילה למעצרן של אישתו ובתו.

משכך אני קובעת, כי הודהת הנאשם בת/2, ניתנה באופן חופשי ומרצון, ועל כן קבילה היא ועתה נותר לבדוק את משקלה הראיתי.

בעניינו, ניתן להציג על מספר ראיות, המהוות תוספת ראייתית, שהן ראיות עצמאיות ומסבכות אשר עולות כדי סייע וחיזוק ובוודאי מהוות "דבר מה", והן מבססות את אמיתות הודהתו של הנאשם.

ה הנאשם אישר, כי בקבוק הויסקי שנתפס, ת/15, שייך לו. אישר, כי שיורי המזון והמוסגים מהרכבו ואלה שנטפסו בין

הרכב שניזוק לעגלה הנגררת שלו הם שיירי מזון מהפגש החברתי ממנה שבו הנאשם ומשפחתו בסמוך לאיורע. תכונות ההודעות בין הנאשם לבתו בא נודע לו על שריפת רכבו של המתلون וזה השיב "איזה יופי חבל שהוא לא נישרף", כאשר ברקע למעשו אין מחלוקת אודות קיוומו של סכסוך שכנים בין הנאשם למתلون.

נראה כי הודיעו של הנאשם ניתנה במהלך החקירה לאחר שגמל בליו לחתך אחריות על מעורבותו באירוע וכל זאת תוך הבעת חריטה על מעשיו. הנאשם הכחיש שהציג את השריפה ברכב אף הודה מספר פעמים שזרק את הבקבוק וניפץ את זכויות הרכב ובכך קשר את עצמו לאיורע.

בתיעוד המצלום של חקירתו לא מצאתי כל פגם בחקירה, לא הופלו לחצים, לא ננקטו איוםים, ועסקין בחקירה שగרתית ואף נינוחה בה שוחחו החוקר וה הנאשם על ענייני חולין.

שוכנעתי מティיעוד חקירתה של חרטה כנה על מעשיו ולא בשל לחצים שהופלו עליו. הנאשם חתום בתום הودאות על שמסר אותה מרצונו הטוב והחופשי.

לו הופעל לחץ על הנאשם כבר עם עיכובו בביתו או בכל שלב טרם כניסה לחדר החקירה אז מצופה היה שיקבל הסבירי בא כוחו טרם תחילת החקירה, כי מדובר בלחש פסול ולא ניתן למיושן. אף אם קיבל שנאמרו לנאים הדברים, ואני מקבלת שהושמע לו איום שכזה, הרי העובה ש汇报 מספר פעמים והודה בזריקת הבקבוק לאחר שידע שאישתו שוחררה לביתה עם חפצי, מלבדים שהדבר לא נעשה עקב לחצים פסולים אלא מסורת גרסתו האמיתית לאיורע. כאמור, הנאשם לא הודה במיחסו לו אלא בזריקת בקבוק זכויות ריק.

תמצית טענות ב"כ הנאשם בתיק

ב"כ הנאשם טען, כי המאשימה לא עמדה בנטול הוכחת אשמת הנאשם מעבר לספק סביר או לחולפון עליה בידו לעורר ספק באשמו ממספר טעמי:

- א. הנאשם לא צולם זורק בקבוק ולא ברורה זהותו של מי שגרם הנזק לרכב.
- ב. אין לתת משקל לעדויות המומחיםمسألة הסתמכו על עדויות מפי השמועה "אף אחד לא ראה את הוצאה בפועל, הנזק שנגרם לרכב, נגרם ב 15.9. לפני חצות. הגיעו הנאשם ולקחו אותו מביתו רק למחרת בסביבות השעה 00:13".
- ג. אין להרשיע במשפט פלילי על פי ראיות נסיבותיות.
- ד. בהדרן של טביעות אצבע - DNA לא ניתן להרשיע בתיק.
- ה. נוכח ריבוי מקרי פריצה וגניבה עליהם סיפרו הנאשם, אישתו ובתו לא ניתן לשול את האפשרות, כי מישוה אחר ביצע את העבירה. המתلون מסוכסן עם שכנים אחרים בבניין ויתכן, כי אחר לקח את המוצגים

שנתפסו מהעגלת הנגררת של הנאשם וגרם הנזק לרכבו של המתлонן.

דין והכרעה

לאחר שמייעת הראיות, הסיכומים ובחינת העדויות שהובאו בפניי, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה את העבירה המויחסת לנאם מעל לכל ספק סביר ואלה נימוקי.

מצאתי את עדויות המתلونנים עקריות, אמינות, ולא מפריזות ודוחתי את גרסת הנאשם, כי רק זרק את הבקבוק וניפץ שמשת הרכב אך לא גרם לנזק הנטען, ולא קיברתי הסבריו להימצאות המנגול ושירוי המזון מהעגלת הנגררת שלו ברכב המתлонן ובין הרכב לעגלה הנגררת.

א. חוות דעת המומחים כי הנזק לרכב נגרם במכoon

אסף מרזוק, הגע ראשון לזרת האירוע. צוותי ה/cgiivo כבר היו במקום. הרכב היה סגור למעט שימוש החלון האחורי שבורה, מערכת המתחים פעלה. תישאל את המתلونן זהה מסר שאינו מסוכסן עם איש אך חושד בשכנו שאיתו יש לו סכסוך. לא ראה שרכבים אחרים ניזוקו.

העד הסביר, כי רשם הדוח בזירת האירוע באמצעות ה"טבלט" אך מאוחר שהדו"ח ממלא בחניון תה קרקע בו לא הייתה תקשורת הדוח לא שוגר למרכז, ולכן רשם את הדברים מאוחר יותר באותה המשמרות בתחנת המשטרה כשנאמר לו שהדו"ח לא נקלט במרכז.

המומחים **ארנון גרפיט** ודורון **אלשמלי** העידו, כי במקרה זה לא היה כל ספק, כי שריפה נגרמה מהצתה מכונת וכי לא מדובר בשריפה ספונטנית.

דורון אלשמלי, חוקר כבאות. ביום 15.9 בשעה 22:55 התקבל הדיווח על האירוע והוא הגיע לזרת למחרת. לדבריו, "הזרה היא מאוד פשוטה במקרה זה, הממצאים והעובדות שהתגלו בזירה הינם ברורים וחדים" (עמ' 64 שורות 19-20).

העד, כי עסקין בזירת אירוע פשוטה. קבוע שמדובר בהזק מכון משתי סיבות "האחד, שירוי זוגיות נקיים משני הכוונים בחalon האחורי של הרכב, זה מעיד שבעצם בוצע ניפוי טרם תחילת השריפה. הדבר השני שראייתי כשהגעתי היה קציצות וכנפיים ושירוי ניירות שהיו על תא המטען, וזה היה אחורי שבוצע על ידי מז"פ וזה הונח על תא המטען. אלה שני דברים שלא מתחרים לנו על שריפה טבעית שיכולה להיות ברכב" (עמ' 64 שורות 22-28).

משך הסיק, כי מדובר בשရיפה מכוונת ולא תאונה אשר מתפשתת אחרת. לו מדובר בתאונה ולא במעשה מכוון אז זמן השရיפה עד להפעלת המתזים היה ארוך יותר דבר שהיה גורם נזק גדול יותר לרכב אך מאוחר שהחלו נופץ טרם השရיפה הנזק לרכב לא היה גדול. חلل המנווע כלל לא נפגע.

ת/16, הנה חוות דעת של אלשמלי ממנה עולה, כי חלל תא המנווע ותא המטען לא נפגעו בתהיליך השရיפה. מוקד השရיפה היה בחלל תא הנוסעים במושבים האחוריים, המושבים הקדמיים לא ניזוקו.

עוד נקבע, כי "8. בשימוש האחורי בחלוקת הימני נראים שيري זגויות הנקיים משני הכוונים מה שמעיד על שבירתם בטרם פרצה השရיפה בחלל תא הנוסעים.

9. בטור הרכב בחלוקת האחורי בחלל תא הנוסעים, נמצאו שירי ניירות רפואיים בחלוקת, ובשר על האש (קציצות וכנפיים). 10. השရיפה הנה מקומית ללא התפשטות לעבר שאר חלקו הרכב מכיוון שמעל הרכב, היה ממוקם "מடז" שפרק בשלב ההתפתחות הראשוני של השရיפה". בנסיבות אלה המסקנה שלו הייתה כי " החלון האחורי נופץ לפני שהתחילה השရיפה משתי סיבות:

א. בשימוש האחורי בחלוקת הימני נראים שירי זגויות הנקיים משני הכוונים מה שמעיד על שבירתם בטרם פרצה השရיפה בחלל תא הנוסעים.

ב. מכיוון שמדובר השရיפה הינו בחלוקת האחורי של הרכב, אם החלון, לא היה שבור, היה לווקח ל"מடז" לפרוק אחורי יותר זמן (זמן פירקה של "המடז" 67 מעלות), מכיוון שהחלון היה שבור תוצרי הבירה עלו כלפי מעלה והפיעלו את ה"מடז" בשלב מוקדם".

לאור ממצאיו קבוע המומחה כי מדובר בהצתה בזדון של הרכב.

ארנון גרפיט, ראש המעבדה לחקירת הוצאות, הגיע לזרת האירוע וkiemל אינפורמציה אחרים אף בדק את זירת האירוע ותיעד אותה.

נתבקש לחוות דעתו האם מדובר בתקלה או דלקה שנגרמה על ידי גורם אנושי ולכן הדברים נרשמו כדו"ח ולא חוות דעת על פי פקסודת הראיות. "במקרה זה לא היה צורך במומחיות רבה להגיע לשיבת השရיפה... הייתה הסכמה בזירה שאון כשל צבאי ונסיבות השရיפה היא אש שהתחילה על המגש האחורי של הרכב שנשרף, רואים זאת בתצלומים 7,8 בדו"ח שלי, מצוין שם שההמטען השရיפה" (עמ' 54 שורות 14-18).

הדו"ח לא נחתם על ידי העד, אף הוא נחתם דיגיטלי במערכת ולא ניתן לעורוך בו שינויים מרצע חתימתו ביום ערכתו הדו"ח.

בתצלום 7 ניתן לראות, כי המגש האחורי של הרכב שרוף מנזקי חום וכן הפלסטייק המותך בתצלום 5.

ת/14, הנה דו"ח בדיקת זירת עבירה שנערך על ידי **גרפיט** וממנה עולה, כי שימוש האחורי של הרכב נופץ. נמצאו "סימני שריפה ומוקד באזורי מגש ומקולים האחוריים המושב האחורי" וכן "נזקי חום וסימני חמצן בגג המכונית בסמוך לשימוש האחורי". נערך בדיקה באמצעות מד פחמןנים לאותור שירי חומר דליק באזורי המוקד ולא נמצא

תגובה.

נתפסו שירוי מזון ומוזגים נוספים. בחניון נמצא עגלת נגררת ובתוכה שירוי מזון הדומים לאלה שנמצאו במכונית השרפה וכן נמצא שירוי מזון ומוזגים נוספים על רצפת החניון באזור שבין הרכב השרווף לנגרר ואלה נתפסו על ידי החקירת ביתן.

ת/11, הינו לוח צלומים של הרכב וזירת האירוע שצולמו על ידי העדה ביתן (אליהם התיחס גרפיט). בתצלום מס' 4 ניתן לראות "כיסוי צד פנימי של תקרת הרכב שנפל ולא סימני שריפה ממשוערים" וכן בתצלום מס' 5.

צלומים 13 עד 16 הם שיררים המציגים ובדלי סיגריות המוביילים מהרכב אל העגלת הנגררת.

ת/12, הינו דוח בדיקת מז"פ שנערך על ידי רס"ב **שון אבני** לפיו, "פנימה הרכב שרוף ועיקר הנזק נמצא באזור המושב האחורי. חלקו האחורי של גג הרכב שרוף. שימושות הרכב שלמות ומיפויות בצד הפנימי, בלבד מהשימוש האחורי שנמצא מנופצת. בבדיקה הרכב לא מצאתי סימני פריצה, בלבד מהשימוש המnofצת. על המגש האחורי נמצא שירוי אוכל שרופים ועל המושב האחורי מונח בקבוק ויסקי ריק ללא סוגר. על רוחבת החניה, מול הרכב, מונחים שברי בקבוק בירה טובורג וסמוך לצידו השמאלי של הרכב מונח חלק של אריזת מתנה".

לאור כל המפורט לעיל, הוכח כי הנזק לרכב נגרם במכoon והאמור על ידי העדים לא נסתור על ידי ההגנה.

ב. הסיכון בין המתלוֹן לנאשם ומשפחתו

אין מחלוקת בין המתלוֹן ואיישתו לנאשם ובני משפחתו אודות קיומו של סכסוך, בו לכל צד טענות כלפי הצד השני.

אליה לוי (המתלוֹן) סיפר גם על חלקו בפגם ביחס השכננות עם הנאשם ועל הטענות כלפי הצד השני.

החוודים עליהם הצבע המתלוֹן היו הנאשם, נערים שעשנים ומלכלים בבניין ומנהל הcadorsel במועדון בו משחקים בנו. הוא דיווח על כל דבר חריג כי זה חשוב לחוקרם.

הכחיש שהוא מסוכסך עם שכנים אחרים (כמו פיני קרייטי ושכן בשם עופר, עמ' 30).

קיביל שיחת טלפון לפיה רכבו עולה באש, ירד לחניון וראה את החלון האחורי מנופץ והמתזים בפעילות. ראה בקבוק בירה בקדמת הרכב.

אישר, כי מדובר בחניון גדול המשרת 4 בניינים, כאשר מכל בניין יש פתח לכינסה ויציאה.

דברים אלה מסר גם בחקירותו במשטרת, נ/2, בה הוסיף, כי כשהגיע לרכב המתזים התיזו מים על הרכב.

ליר לויין, אישתו של המתלוון, הכחישה סכוסר עם שכנים אחרים. אישרה, כי בתחילת עדותה לשופטים מסרה שאין להם סכוסר עם איש ורך בהמשך מסרה את שמו של הנאשם כחשוד פוטנציאלי. כך עליה גם מעודתה במשטרת, נ/1.

ה הנאשם, אישתו וביתו סיפרו על הצעקות של המתלוון כשהם מעשנים במרפסת או על רעש במרפסת או שפיכת מים על ידו כשהוא משקה את העציצים.

ה הנאשם גם אישתו הודה שאיןם אוהבים את המתלוון ובחקירותו המתועדות, ת/7 סיפר הנאשם שהוא שונא את המתלוון.

גם בת/1, תכזובת הודעות בטלפון הניד בין הנאשם לבתו גל בה האחרונה שהודיעה לו בשעה 23:41, כי "האותו של השכנים נשרף" והוסיף "של השוטר" וה הנאשם מצדו השיב לה למחמת "איזה יופי חבל שהוא לא נשרף".

במערכת היחסים העכורה שתוארה בפרק זה ובפרק קודם יש לבסס את המנייע למעשיו של הנאשם.

ג. הודהת הנאשם הקושרת אותו לאירוע

מת/2, חקירת הנאשם מיום 16.9.15 בשעה 15:59 ממנה עולה, כי בערב האירוע בילו עם חברים ומשפחה, במהלך "שתיית הרבה גם על בטן ריקה" (שורות 23). לדבריו, היה שני ולכך אין זכר את טיב הויכוח שהתעורר ברכב בין אישתו לבתו במהלך הנסעה חוזרת לביתה (שורות 32-30).

הוא לרך למפגש בקבוקי בירה ובקבוק וויסקי מסווג "בומר". אישר, כי הבקבוק שנפתח על ידי המשטרה הוא הבקבוק המדובר (שורות 29-28).

עם הגיעם הביתה הוא פרק את העגלה מהג'יפ וקשר אותה לעמוד. לאחר מכן **"לא זכר באיזה שלב, לחתמי בקבוק בירה או מהאותו או מהמחسن והלכתי לרכב של השוטר השכן שלי, שהה מזדהה 3 בצעב ירוק או כחול בהיר צהה. ידעתי שהה שלו וניצתתי את החלון שלו מ תוך עצבים עם הבקבוק. לא זכר מה קרה לבקבוק אם זה נכנס לתוך האוטו או התנפץ בחוץ. עזוב יצאתי מטומטם, איזה טעות עשית"** (שורות 34-39).

כשנשאל מה עשה לאחר ניפוי זכויות הרכב השיב **"היה גמור לא ראייתי. היה בום. שם הלכתי הביתה"** (שורות 51-50).

הוותח בו שבקבוק הויסקי נמצא בתוך הרכב והшиб שלא עשה כן והוא יודע איך הגיע לשם. כך לא ידוע להסביר את שאיות המזון, הפחם והשרימפס ברכב המתלוון (שורות 55-57). לא שלל את האפשרות כי אין זכר מאוחר שהיה שני יכול להיות, אבל אני לא מאמין" וכי אין זכר האם שפרק השאריות לרכב (שורות 58-61). אין לו הסבר איך הגיעו אוכל, פחים ושרימפס לרכב והוסיף **"בא לי להתבדع עם הדפקות של", תראה מה זה שנייה"** (shore 64).

בתו שלחה לו הודהה בערב האירוע והוא ענה לה למחמת כשייה בעבודה **"וכתבתי לה שחייב שהוא אשטו לא נשפטו גם"** (shore 70).

הסיבה לניפוי הרכב **"כי אני שונא אותו. רק אותו אני שונא מכל השכנים"** (shore 72) הביע חריטה על המעשה "כן מאוד. זה היה ברגע של חולשה ושכורת. מצער ומתנצל על מה שקרה" (shore 73-74).

بعدותו בבית המשפט הוסיף הנאשם, כי הוא בפגש עם חברים "אני מודה ששתיתי הרבה ולא אכלתי הרבה" (עמ' 66 שורה 32), ובהמשך "זו בדיקת הבעה, אני היתי עסוק בבשר והחברים שלי דאגו להשkont אתו, אז אני לא יודע לומר כמה שתיתתי. אני רגיל לשות טפו טפו" (עמ' 72 שורות 19-20). בסיום המפגש הם אספו את הזבל ושם בעגלה הנגררת שלו. הוא החנה את העגלה בחניון הוציא את המנגל ושם אותו במחסן. אישר, כי אישתו ונתו עליו הביתה והוא נותר מאחור לסדר את הדברים. אין הסבר מדוע לא סיפר במשטרה מהין הוציא את המנגל.

ד. **ראיות נסיבותיות**

בתיעוד מצלמת האבטחה של הבניין, **ת/7**, הצלום הוא של לובי הבניין ולא החניון. בדקה 22:21:37 נצפה הנאשם כשהוא עובר בלובי ובידו קופסאות. בדקה 22:41:53 נכנס הנאשם ביחד עם אישה ללובי הבניין מהכניסה הראשית. בדקה 23:11:40 נכנס ללובי איש כיבוי אש. בדקה 23:11:01 מגיח ללובי איש כיבוי אש ויוצא מהכניסה הראשית בלובי **ת/8**, הנה דוח תפיסת מוצגים שנתפסו בזירת האירוע, הכוללים شيء מזון הקשורים בין הרכב של המתлонן לעגלה הנגררת של הנאשם.

לירז ביתאן, חוקרת זירה, הגיעו לזירה עם ארנון גרפיט ראש המעבדה לחקירת הוצאות.

על מצאה בזירת האירוע תיארה כך "בחלקו האחורי של הרכב מצאתי שיפורדים של על האש, מקלות עצם, שעלייהם היו חלקו שרימפס. ורקע עצמו היו סכו"ם פלסטי. חוט שקוֹף כמו חוט דיג" עוד תיארה, כי "מצאתי מעין שביל מצאים, שהוא מורכב משיפורדי עצם ושרימפס מה שמצאתי ברכב, שבר זכוכית, כסות פלסטיק וכל אלה הובילו לעגלה הנגררת שחנתה בסמוך לכינסה לחניון. בתוך העגלה עצמה נמצא בקבוקי בירה, כסות חד פעמיים ועוד שיפורדים עם חלקו שרימפס" (עמ' 41 שורות 22-28). הרכב עמד למרחק 20, 30 מטר מהעגלה הנגררת. לא שללה את טענת ב"כ הנאשם, כי הנאשם מدد מרחק של 42 מטר, אך אינה יכולה לאשר את השרטוט שערך הנאשם (נ/5). אישרה, כי לא ניתן לראות מההתמונות שצילמה את המרחק בין הרכב לעגלה הנגררת. אישרה, כי לא בדקה את המרחק.

מדו"ח בדיקת מז"פ של העדה **ביתאן**, **ת/9**, עולה, כי "חלקו האחורי והפנימי של הרכב היה שרוף והמשש האחורי מתופצת. בחלקו האחורי של הרכב, היכן שההמשה נופצה, מצאתי שרירות מזון ואשפה כגון שיפורדי בשאר, שרימפסים, מפיות, חלקו שקייה בצעב לבן זהב, פקק שעם, פקק של בירה גולדסטאר וסקום חד פעמי" כן ציון כי בלילה נבדק הרכב על ידי חוקר זירה שון אבני אשר תפס בקבוק זכוכית שהונח בתוך הרכב במושב האחורי, שבר בקבוק בירה שהיה על הקrukע לפני הרכב השרוף. **במהלך החקירה הבחן** "במספר פריטים שהובילו מАЗור הרכב, דרך מחסן מספר 211, לכיוון עגלה נגררת שהיתה קשורה לעמוד בסמוך לשער הכניסה לחניון". הדוח כולל פירוט של המוצגים שנתפסו במקום.

ת/15, צילום של בקבוק הויסקי שנתפס ברכב, אשר הנאשם אישר שהוא הבקבוק שלו.

בראיות נסיבות אלה כמו גם ההודעה הכתובה שלוח הנאשם לבתו גל יש לקשור את הנאשם למעשה המוחש לו.

ה. טביעות אכבע ו-DNA

معدותם של משה אסרף ומ/3 אין מחלוקת, כי לא נמצאו טביעות אכבע על המוצגים ולא התקבלה כמוות DNA מספקת לבדיקה מהמוצגים שנדגמו.

ב"כ הנאשם טוען, כי יש באלה להחליש את ראיות המאשימה ולהוכיח שאין ידו של הנאשם במעשה.

ההלה הפסוקה קובעת ש"אין משמעות ראיית מזקה להיעדרן של טביעות אכבע או דנ"א, שכן כוחן של ראיות מדעיות מסווג זה הוא בהימצאותו ולא בהעדרן", וכי אין בהעדרן כדי ליצור ספק סביר בהוכחת אשמתו של הנאשם (ע"פ 8798/12 מרדכי נבוע נ' מדינת ישראל, וכן ע"פ 6679/04 אלכסנדר סטקלר נ' מדינת ישראל).

邏輯 הצדק עם ב"כ המאשימה, כי יש לבדוק האם הוכחה אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר בהתבסס על הראיות שהוכחו ולא ליתן משקל להעדרן של טביעות אכבע ו-DNA.

ו. מחדלי חקירה- אי חקירת חשודים אחרים

ב"כ הנאשם טוען, כי שגו גורמי החקירה משלמונו מלחקור את "החמודים הפוטנציאליים" עליהם הצבע המתלוון כמו שיש לו סכוסר עמו. עוד טוען, כי לנאשם סכוסר עם שכנים נוספים לנערים אותם ציין, וכי אחר ביצוע את המעשה.

הלכה היא, כי מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזכותו של נאשם, אם חרף קיומם הונחה תשתיית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיויחסו לו. כך נקבע ברע"פ 3610/15 סמיונוב נ' מדינת ישראל (15.8.6.15).

"אין במחדלי חקירה כדי להביא בהכרח לזכויו הנאשם. כפי שנפסק, במקרים בהם נתגלו מחדלי חקירה, ביהם"ש צריך לשאול עצמו האם המחדלים כה חמורים עד שיש לחוש כי קופча הגנת הנאשם. ע"פ אמרת מידה זו, על ביהם"ש להזכיר מה המשקל שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיות מכלול הראיות. נפקות המחדל תלויות בתשתיית ראייתית שהניחה התביעה ובספקות שמעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבות של כל עניין ועניין." (סעיף 9 לפסה"ד).

טענות הנאשם היו בועלמא, לא הובאו עדויות לגבי שכנים אחרים שיש להם סכוסר עם המתלוון ואשר ירצו ברעת המתלוון ויגרמו לרכיב הנזק האמור.

המתלוון מסר, כי הוא מסוכסך עם הנאשם וכי הוא מעיר לנערים אשר מעשנים בבניין, וכי היה אירוע במהלך מהלכו היה לו ייכוח עם מנהל קבוצת הcadorsel של בנו, אך זה התנצל ובכך הסתיים האירוע.

החוקרים בתיק הבהירו, כי נוכח הראיות הקשורות את הנאשם לאירוע והודאותו, כי זרק בקבוק וניפץ שמשת רכבו של המתלוון, הרי שלא היה טעם לפעול באפיקי חקירה אחרים לחיפוש חשודים נוספים.

נוכח העובדה שהנאשם קשר את עצמו לאיורע בזירות הבקבוק לרכב, וברור מעדות המומחים בתיק שקדם לפוצעה הזכוכית ולאחר מכון נגרמה השရיפה ולא נתען על ידי הנאשם, כי בעת שזרק את הבקבוק על הרכב או בסמוך לכך ראה אחר במקום, הרי שלא נזקק הקשר בין מעשיו של הנאשם לתוצאה עלייה העיד המומחה, כי נפוץ זכוכית הרכב הביא להקטנת נזקי השရיפה עד להפעלת המתזים.

משמעות אני קובעת, כי לא הוכח שהיו בהתנהלות גורמי החקירה מחדלי חקירה.

ז. הטענות לפריצות וגניבות בחניון הבניין

הנאשם סיפר בעדותו בבית המשפט, כי אפשר להיכנס לחניון מדרך המדרגות או דרך המעלית. סיפר כי "שירותים פעמים" פרצו בחניון, פעם תפס פורץ שפרץ לרכב של אישתו והוא נאלץ לירוט (עמ' 67 שורות 15-17).

הנאשם, אישתו ובתו העידו, כי מדובר בחניון שאירעו בו איורי פריצה וגניבת רכבים, וכי אף להם אירעו מקרים דומים. אף שלושתם העידו על כך בהרחבה וטענו שמדובר בתופעה נפוצה, הרי שלא הובאה כל ראייה, כי רכבם של עדי ההגנה או שכנים אחרים נפרץ/גנבו.

לא הובאו כל ראיות, כי ישנה תופעה של היזק לרכיבים בחניון המדובר. מצופה היה שלפחות בנוגע לגניבה ופריצות ברכבים השייכים לעדי ההגנה הטענות יגבו בריאות.

לסיכום

בין הנאשם ומשפחתו למתלוון סכסוך שכנים. אין חולק, כי רכבו של המתלוון ניזוק עקב גרימת שריפה מכוונת ולא תאונה. במועד האירוע זרק הנאשם בקבוק וניפץ את שמשת הרכב האחורי של רכבו של המתלוון. הנאשם נטל ניירות, מנגל ושiryי מזון והשליכם לתוך רכבו של המתלוון, כתוצאה מכך החל הרכב לבוער בחלקו האחורי. שנודע לנאשם מבתו על שריפת הרכב השיב "חבל שהוא לא נשרפ" על המתלוון, בין רכב המתלוון לעגלת הנגראת של הנאשם נמצאו שiryי מזון ומוצגים התואמים את מה שנטפס בתוך רכבו של המתלוון ובתוך העגלת הנגראת של הנאשם.

הודאת הנאשם לצד צבר הראיות הנسبתיות מbasות את הרשות הנאשם בפלילים מעבר לספק סביר.

נוכח כל האמור לעיל, שוכנעתי מעל לספק סביר, כי הנאשם ביצע את המiosis לו ועל כן אני מרשישה אותו בעבירה של חבלה במאזיד ברכב.

בשולוי הדברים יצוין, כי ב"כ המאשימה עמדה על פסיקת הוצאות נוכח הטרחתם לשווה של מומחים מטעם המאשימה שנקראו להעדי אף שלא הייתה מחולקת על חוות דעת ואלה לא נחקרו אלא בנסיבות שלויות שלא נגעו לגדיר המחלוקת ומילא לא תקפו את חוות הדעת. ב"כ הנאשם התנגד לבקשת מאוחר שיש בדבר לפגוע בזכותו של הנאשם לניהל הגנתו. ב"כ הנאשם סבר שהוצאות יש להטיל על המאשימה נוכח התנהלותה בהעברות חומרית החקירה להגנה.

אומר כבר עתה, שלא מצאתי להכריע בבקשתה זו בשלב זה אלא בשלב הטיעונים לעונש.

ניתנה היום, כ"ג אלול תשע"ז, 14 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים